

PIELOOT

Pieter Lootens



Liep jij op pinksterzondag ook met zo'n rode t-shirt rond? Zo'n T-shirt met daarop een jongen en een meisje die al fietsend en lopend een rode loper uitrolden, die de kerk een rode beurt gaven of zich verkleedden in een rode duivel of Roodkapje? Voor die affiche van 'Ze le gaat in 't rood voor Roparun' tekende 'PielOot'? PielOot is de nickname van Pieter Lootens, een man van dertig, een man uit Zele die de laatste tien jaar heel wat tekende. Vele organisaties klopten bij hem aan voor een affiche, een logo, een infobord, illustraties, een folder... Pieter is een innemend man die moeilijk 'nee' kan zeggen.

Met een heel eigen stijl geeft hij zijn kijk op de zaak en weet hij andere mensen nieuwsgierig te boeien met zijn tekenpen. Heel vaak heel direct, heel to the point. Een echte Mens van bij Ons, vond ik en dus belde ik hem op een avond. Ook ik kreeg een 'ja' op mijn vraag en toevallig moest zijn vrouwtje die vrijdag naar een Tupperware-meeting. En dus hadden we de tijd voor een rustige babbel, Tupperwaren loopt meestal uit, heb ik van horen zeggen.

Pieter is de oudste zoon van Rik Lootens en Linda Buyens. Hij stapte dit jaar op tram drie en heeft nog twee zussen, Tineke en Annelies, en de jongste van het Lootenskwartet is zijn broer Jan. Pieter woont in de Langestraat samen met zijn vrouwtje Karen en hun dochtertje van een, Leonie. Die moest hij nog even naar bed brengen toen ik die vrijdag bij hem binnenviel. Even later vertoefde Leonie in de armen van Morpheus en al laptoppend luisterde ik naar het verhaal van Pieter.



School

Pieters schoolcarrière startte in de kleuterschool van de BVA-wijk. Op zijn zes trok hij naar de jongensschool van de Koevliet. Ik was één van de laatste der Mohikanen van de jongensschool want toen ik afzwaaide, is de school gemengd geworden, vertelt hij. In Pius X volgde hij Latijn-Wiskunde en op zijn achttiende opteerde hij voor industrieel ingenieur. Vrij snel ontdekte hij dat dit zijn ding niet was en na wat zoeken, bleek tuin- en landschapsarchitectuur uiteindelijk de juiste keuze.

Vijf jaar lang trok hij naar de Erasmushogeschool Horteco in Vilvoorde en in 2004 haalde hij zijn diploma. Die opleiding sprak hem echt aan. Bezig zijn met groene ruimtes en die in stand proberen te houden tussen alle wegen- en huizenconstructies, vond hij een uitdaging. De mooiste tijd van zijn opleiding was ongetwijfeld het Erasmusproject in

Londen. Vier maanden lang mocht hij aan de University of Greenwich gaan studeren. Dat was de tijd van mijn leven, mijmert Pieter. Dat was echt een wereld die voor me open ging. Vanuit een dorp kom je in een wereldstad terecht. Er waren Erasmusstudenten uit verschillende landen en met al die verschillende nationaliteiten mogen optrekken, dat was echt de max. We zaten allemaal in het zelfde schuitje en kregen bijvoorbeeld workshops om ontwerpen te maken voor de Olympische Spelen van 2012 in Londen. Verschrikkelijk tof!

Werk

In zijn derde en vijfde jaar liep Pieter stage bij het Regionaal Landschap Zenne, Zuun en Zoniën in Gaasbeek. Ook in de vakantie kon hij er één maand als jobstudent aan de slag. Toen hij afstudeerde, kon hij daar onmiddellijk voor een contract van vijf maanden aan het werk. Ze wilden Pieter graag houden maar subsidieregelingen allerhande beslisten er anders over.



Toevallig liep hij Hugo De Looze tegen het lijf. Hugo is één van de bezielers van Jeugdcentrum 't Klokhuis in Hamme. En toevallig zochten ze daar een coördinator, een jeugdhuisverantwoordelijke. Van januari 2005 tot en met september 2007 heeft hij in onze buurgemeente het beste van zichzelf gegeven. Zo'n job is toch niet te onderschatten: nieuwe leden wegwijs maken, de instuif verzekeren, fuiven, optredens, concerten, koken voor 'De week van de smaak', uitstappen (o.a. de Ronde Van Frankrijk), workshops, werken met kansarme jongeren, filmpjes maken, een rock-rally organiseren... Veel was niet genoeg.

Ik heb dat twee jaar een half gedaan, vertelt Pieter, ik had zo het gevoel dat ik mijn burgerdienst deed. Ik heb aan die tijd heel veel deugd, veel plezier beleefd. Het was plezant dat je constant met mensen bezig was, maar ik denk dat twee-drie jaar de gemiddelde duur is dat mensen de job van jeugdhuiscoördinator uitoefenen. Ik leerde dan Karen kennen, gaat Pieter verder, en je trouwt dan, je wil een huisje kopen, een gezinnetje stichten en dat is echt moeilijk te combineren met zo'n job in 't jeugdhuis.



Pieter keek uit naar ander werk en dat vond hij bij Stramien in Antwerpen. Daar kon hij aan de slag als grafisch ontwerper en landschapsarchitect. Hij maakte veel ontwerpen maar was vooral verantwoordelijk voor de lay-out van de projecten, versta het visualiseren en het 'levendig' maken van de plannen. Maar op een dag vind je de job van je leven en ben je weg, was ooit een reclameslogan. Die slagzin is Pieter op het lijf geschreven. In januari kreeg hij een aanbieding van 'Cartuna Greetings' een klein bedrijfje uit Zele dat wenskaarten uitgeeft. Pieter kreeg de kans om in Zele te werken én de kans om te tekenen en te lay-outen. Die kans moest ik grijpen, vertelt Pieter, en eerlijk gezegd, ik ben met mijn gat in de boter gevallen. Ik ben verlost van dat treinen naar Antwerpen. Ik begin 's morgens om acht uur en rond kwart voor vijf ben ik al terug thuis.

Maar vooral het werk spreekt me echt aan, het is net of er een droom is uitgekomen. Cartuna Greetings is een familiaal bedrijf dat wenskaarten produceert. Haar producten vind je bv. op de markt maar ook in ketens als Action en Boekenvoordeel. Qua tekst zijn de kaarten eerder sober en een echte boodschap vind je er niet. Zalig kerstfeest en gelukkig Nieuwjaar, proficiat met je pensioen, gelukkige verjaardag, bedankt... Verder moet je het niet zoeken. Toch zijn het kaarten die heel het wensendom bestrijken en dus boert de firma vrij goed. De uitdaging voor Pieter ligt vooral in de grafische vormgeving. Het bedrijf koopt foto's aan op fotobanken die Pieter en zijn collega's fijntjes vormgeven met Photoshop en Illustrator. Naast het klassieke werk is er ook ruimte voor nieuwe ideeën zolang ze commercieel verantwoord zijn. Pieter heeft wel het gevoel dat hij er z'n ding kan doen. Hij geniet van de toffe werksfeer binnen het kleine bedrijfje. Er wordt veel

gelachen en iedere vrijdag sluiten ze steevast de week af met een bieruurtje. Alleen kerstkaarten ontwerpen in februari, da's altijd toch een beetje wennen, voegt Pieter er aan toe.

KSA



Eén van de grote liefdes in het leven van Pieter is ongetwijfeld de KSA. Met heel veel liefde spreekt hij over die zalige tijd die hij daar beleefd heeft. Op zijn tiende sloot hij aan, werd later leider en hoofdleider samen met zijn bloedbroeder Jan De Wilde.

Op zijn vijftiengste sloot hij het KSA-hoofdstuk af als leider van de +8. Hij houdt toffe souvenirs over aan al die kampen, activiteiten, Joepietochten, uitstappen, leidingweekends... maar vooral aan al die vrienden!

Het kamp had ieder jaar wel concurrentie van de Sint-Godelieveprocessie van Gistel. Vader Rik is een rasechte inboorling van Gistel en ieder jaar liep het hele gezin steevast mee in de processie en dus moesten de kinderen Lootens soms iets later op kamp vertrekken. Eens de veertien voorbij had het kamp voorrang.



Een jeugdbeweging vindt Pieter voor jongeren een must. Ze zijn even weg van thuis, van de school en het is voor de jeugd een echte uitlaatklep. Als jongvolwassene leer je verantwoordelijkheid nemen, leer je je plan trekken, kortom je leert er zaken die je nergens anders leren kan.

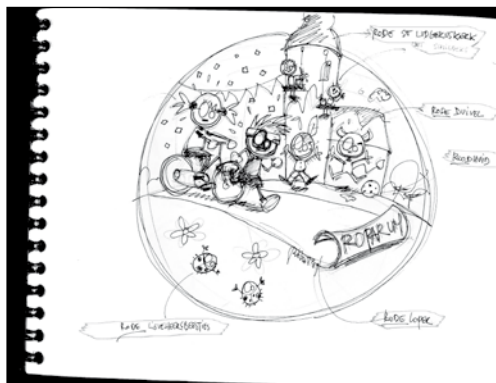
Naast de KSA was Pieter in de vakanties ook nog eens acht jaar actief op het VP Marsipulami. Door zowel de KSA als het VP heeft hij veel mensen leren kennen maar het belangrijkste vindt hij dat hij heel veel vrienden heeft overgehouden uit die verdomd leuke tijd.

PielOot

Tekenen was iets dat Pieter van jongs af aan deed. Strips fascineerden hem al vroeg en altijd was hij bezig met potlood en papier. Hij tekende van alles en nog wat en heel de lagere school droomde hij om iets te doen met tekenen. Doe maar Latijn, zeiden zijn ouders toen hij twaalf was en Pieter deed Latijn. Heel zijn humaniora heeft hij zijn speciale gave een beetje in de kast gestopt. Alleen zijn schoolmappen uit die tijd getuigen van een sluimerend talent. Voor de 100 dagen van het laatste jaar humaniora mocht hij het T-shirt ontwerpen en dat is het moment dat ze die andere Pieter leerden kennen en hem aanmoedigden om daar iets mee te doen. In zijn opleiding kwam dat tekentalent ook goed van pas en langzaam maar zeker ontwikkelde Pieter een heel eigen stijl. Alle figuren kregen een groot en een klein oog en qua stijl leunde hij een beetje aan bij Biebel. Zijn vrienden herkenden zijn tekeningen onmiddellijk. Van het een kwam het ander en vrij snel wist men Pieter wonen voor een affiche, een illustratie voor de Kwamkwammer, het leden ledenbladje van de KSA, een uitnodiging voor de barbecue, reclame voor het

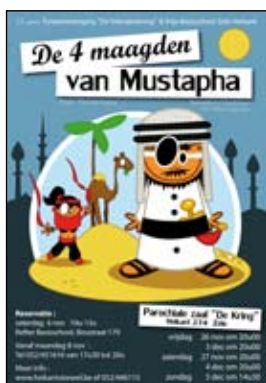
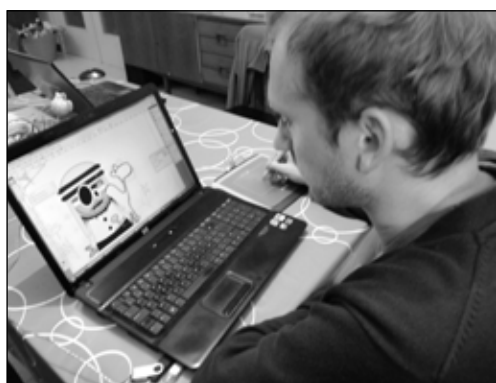


Ispeelplein... Pietepiloot noemde zijn grootvader hem vaak toen hij een klein baaske was en vandaar kwam hij op de naam PielOot, een nickname die doorheen de jaren een begrip geworden is in Zele en ook daarbuiten. In die dikke tien jaar dat Pieter actief is met potlood en computer kan hij een serieus palmares voorleggen. Voor de gemeente Zele ontwierp hij de infoborden om de vroegere kerkwegels aan te duiden en maakte hij het affiche 'Geen poep op de stoep'. Voor KSA Zele en VP Marsupilami produceerde hij illustraties, affiches en folders. Voor een kinderwinkel ontwierp hij het logo en illustraties voor het interieur. En verder deden KSJ nationaal, Stad Lokeren, Provincie Vlaams-Brabant, Roparun Zele, Pius X basis en basisschool De Kouter, Toneelkring Heikant, Pickle-Juice, het Familiekoor, KWB-nationaal en tal van anderen een beroep op Pieters talent. Pieter heeft allesbehalve stil gezeten in de afgelopen tien jaar.



Tekenen

Pieter toont me zijn schetsboek. Een boek vol PielOotjes. Pieter schakelt zijn computer in en toont hoe hij werkt. Voor de toneelkring van de Heikant ontwerpt hij het affiche. Een komedie over een Arabier of zoiets. Eerst schetste hij zijn idee en deze schets scande hij in. Via Illustrator en Photoshop gaat hij daarna de tekening digitaliseren. Hij demonstreert hoe ieder lijntje bewerkt moet worden. Een monnikenwerkje, zoveel is duidelijk. Dat duurt ook het langst, verduidelijkt Pieter. Eens dat gebeurd is, moet ik de tekening nog inkleuren en klaar is kees.



Tekenen is blijkbaar net als schrijven. Ook als tekenaar kent Pieter zoiets als een writer's block. Het lukt niet altijd onmiddellijk om een idee te visualiseren en soms duurt het wel een paar dagen voor ik bezoek krijg van de muze, voegt hij er aan toe. Maar soms heb ik ook gewoon geen goesting. Nu ik mijn nieuwe job heb, zit ik bijna de hele dag achter de computer en dan snap je wel dat ik soms geen zin heb om 's avonds nog eens te computeren. En dan is er ook nog Leonie. Sinds zij er is, wil ik ook voor haar tijd vrij maken, bekend hij.





Vooral in de KSA-periode werkte hij samen samen met Tom Haentjens die inmiddels een grafisch bureau heeft (www.beshart.be). Dat was altijd leuk. Met andere geestesgenoten iets op poten mogen zetten, zegt hij, heeft nog altijd een dimensie meer. Zo realiseerden ze samen o.a. het affiche voor het nationale KSJ jaarthema 2005 'Een beetje getikt' en kwam er ook een animatiefilmpje voor Pickle Juice. Naast zijn gezin en zijn job is Pieter nog voorzitter van een minivoetbalploeg KV Gildenhuis en in het seizoen is hij een fervent fietser. Hij is lid van de 'Tripeltrappers', een groepje van den Heikant die van maart tot oktober iedere zondagmorgen een tachtigtal kilometers vreet om daarna in schoonheid na te kaarten bij één van de leden thuis bij het nuttigen van een... juist.

We ronden af met een Duveltje. Pieter is duidelijk een gedreven man. Zijn gezin ligt in de bovenste schuif maar hij is ook fier op Zele en op alles wat er bruist in ons Kloddezakkendorp. En op zijn manier, met zijn talenten duwt hij mee aan dat karreke!

Bedankt, Pieter voor den babbel en hopelijk bezorgt PielOot je nog vele kicks!

mark
17.10.2010



Jumelage in woord en daad...

Vier mensen hebben het 'partnerschaft' letterlijk genomen...



Max Wagner en Kristine D'hooge leerden elkaar kennen in 1974 in Zele. In 1975 maakte de familie D'hooge deel uit van de groep die naar Cham trok en ze logeerden bij de ouders van Max. Van het ene kwam het ander en op 21 mei 1977 stapten ze in het huwelijksbootje en wonen ze in Cham.



Annemie Berkers en Josef Riess leerden elkaar kennen in 1975 en hadden een dikke 2 jaar verking. Door omstandigheden is dat toen afgesprongen maar in 2008 vonden ze elkaar terug & in december 2009 gaven ze elkaar het ja-woord. En Josef probeert sindsdien Nederlands te leren. Schwierig, vindt hij dat.